

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm || Ianvarii Et Febrvarii

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10258

De S. Simeone Stylita

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77365](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77365)

fœminam, & exclamârunt, dicentes: Gloria tibi Christe, qui multos habes sanctos occultos. Admiratus est autem Abbas Macarius, quòd hoc sibi non fuisset reuelatum. Vna verò nocte videt visionem, quæ ei dicit: Nè angaris propterea. Oportet enim te coronari cum sanctis patribus, qui sunt à seculo. Tunc ei narrauit vitam & nomen beata. Allatisq; sanctis eius reliquijs, eam posuerunt ad Orientem sanctæ Ecclesiæ, in antro Abbatis Macarij cum gaudio & gloria vsque in hodiernum diem, per Deum & sanctos patres: & post sanctæ dormitionem peraguntur curationes, gratia & clementia Domini nostri Iesu Christi. Cui gloria & potentia in secula, Amen.

Fiunt miracula ad reliquias eius.

VITA BEATI SIMEONIS SERVI DEI, PER THEODORETVM EPISCOPVM CYRENSEM SCRIPTA, Alberico Longo Interprete. Est autem in Philotheo (sic enim appellatur liber) Cap. 26.

5. IANVAR.

Simeonis Stylitæ patria.

Matth. 5. Luc. 6.

Videt visum.

Fit monachus.

Simeonem virum illustrem, ac maximè terrarum orbis miraculum, nouère quidem omnes, & qui Romano imperio subiecti sunt, & Persæ, & Indi, & Medi, & Aethiopes, & ad Scythas etiam Nomadas huius gestorum fama aduolauit. Ego verò, quanuis omnes ferè homines eius actionū testes habeam, illarum tamen narrationem aggredi pertimesco: nè, quoniam supra humanam naturam sunt, omnemq; fidem excedunt, fabulosa & ab omni prorsus veritate remota posteris esse videantur: Homines enim ea, quæ de alijs dicuntur, natura sua metiri consueuerunt: & quæ sibi quisque facilia factu putat, æquo animo accipit: supra ea, veluti ficta pro falsis ducit. Sed quoniam id illis tantum, qui diuinarum rerum imperiti sunt, accidit: periti verò, pijq; homines multi sunt, qui quidem, spiritus sancti gratia suadente, tantum aberit vt non credant, vt etiam maximam fidem præstent: omnia eius gesta audacter, alacriterq; percurram: illinc autem initium faciam, vnde vir hic sanctus vocatus est.

Oppidum quoddam intra nostros Cilicumq; fines situm est, quod incolæ Sisân appellant. Hinc oriundus Simeones, ouis gregibus pascendis primùm à parentibus præfectus est, vt in hac re etiam viris magnis æquari posset: nempe Iacob patriarchæ, Iosepho viro prudenti, Mosi legislatori, Dauidi regi & Propheta, ac omnibus demùm sanctissimis illius classis viris. Cùm autem multa vi niuium oues in stabulis manere cogentur, exiguum illud ocium nactus, ad sacrum templum vnà cum parentibus, vt ipsemet mihi narrauit, profectus est: vbi cùm euangelicam vocem accepisset, quæ flentes ac lugentes, beatos: ridentes verò, miseros esse dicebat, quæque illos fortunatos appellabat, qui mundam animam possiderent, adstantium quendam interrogauit, ecquonam precio poterit sibi quisquam hæc omnia comparare. Qui sanè respondens, Si monasticam, inquit, vitam, summamq; philosophiam sectatus fuerit. Quare accepto verbi Dei semine, atque in intimis pectoris penetralibus reposito, in propinquum sanctorum martyrum templum se contulit, vbi prostratus humi, eum qui omnes vult saluos fieri, rogabat, vt sibi rectum pictatis iter ostenderet. vbi cùm hoc pacto diù moraretur, somno oppressus est: mox visione quadam ità se affectum dicebat, vt fundamenta quadam effodere videretur.

Dum hæc agerem, inquit, vocem adstantis cuiusdam audio, altiùs effodi opus esse dicentis. Cuius ego imperio obsecutus, in isto operi: re tandem, vt mihi videbatur, peracta, me ad ocium referebam, cùm rursus ille mihi adhuc effodiendum esse dicit. Cùm hæc ter aut quater fieri imperasset, satis, inquit: nunc autem si edificium perfici cupis, indefessè tibi laborandum est: nam absque assiduo labore fieri quicquam non potest. Quod sanè vaticinium verum fuisse res ipsa indicat: quæ enim deinceps ab eo gesta sunt, naturam omnem excedunt. Nam cùm illinc surrexisset, cõfestim in propinquum monachorum cœtum se contulit, vbi biennio commoratus, summamq; apud eos virtutem affectus, Teledam, de qua supra mentionem fecimus, profectus est: apud quam magni diuiniq; viri Ammianus & Eusebius gymnasticam palæstram instituerant. Sed non

non in hanc beatus Simeones, verum in aliam, quæ ab hac ipsa ducebat originem, se contulit. Eusebonas enim & Abibio, Eusebij discipuli, scholam hanc construxerant. nam moribus & vita concordēs, vnamque animam duobus corporibus præ se ferentes, multos imitatores habuere. Et cum ex hac vita non sine maxima gloria migrassent, Heliodorus vir sanè egregius, gregis illius dux creatus est: qui sanè cum quinq; & sexaginta annos vixisset, duos & sexaginta in monasterio degit: quoniam triennio post natalem diem, omnium rerum quæ in vita aguntur, expers, semetipsum incluserat. Dicebat hic, se neque porcos, neque gallos, neque aliud huiusmodi vidisse vnquam. Hunc ego sapius vidi, eiusque morum simplicitatem, animique integritatem sum admiratus.

Heliodorus puer trium annorum, monasterium petit.

Ad hunc igitur profectus, magnanimus hic pietatis athleta, decem annos apud eum commoratus est: vbi cum octoginta socios haberet, omnes superauit. Cum enim alij binis quibusque diebus cibum sumerent, hic certè totam hebdomadam ieiunus, idque inuitis monasterij præfectis, modumque omnem excedere dicentibus, peragebat. Audiui plerumque gregis illius ducem narrantem, quod asperrimo fune, ex palmarum folijs contexto, nudos lumbos cingebat, atque ita constringebat, vt omnem illam corporis partem, quam premebat, dilaceraret, assiduusque cruor maneret ab vlcere. Quem cum quidam vidisset, videntem ille cruor esset, rogauit, quo nil respondente, manibus violenter illatis causam edidit: quam cum præfectus etiam accepisset, confestim & iurgiis, & precibus scuitiam illam accusans, fecit quidem, vt vinculum illud deponeret: verum vt vlceri remedium aliquod adhiberet, persuadere non potuit. Quare cum hæc aliaque huiusmodi in seipsum admittere illum viderent, iusserunt vt ab eorum palestra excederet: verebantur enim, nè corpore imbecillibus, huiusmodi rem imitari nolentibus, mali alicuius causa esset. Ille diu per montis solitudines vagatus, fossam quandam non admodum profundam, nec aquas habentem inuenit: in quam semetipsum conijciens, Deo psallebat. Post quinque verò dies gregis illius duces dimisisse illum poenituit: quare missis duobus ex fratribus, inuenire illum ac reducere iusserunt. Illi totum montem peruagati, in pastores quosdam incidit: Quos cum datis signis de illo interrogassent, ostensa à pastoribus fossa, confestim multis clamoribus funem afferunt, illumque non absque magnis laboribus extrahunt illinc: non enim ascensus æquè facilis est, atque descensus.

Tota hebdomada manet ieiunus.

Ob nimium vitæ rigorem dimittitur ex monasterio.

Reductus itaque, parumque apud illos commoratus, in oppidum Telanifum proficiscitur, quod sanè motis vertici, vbi nunc situm est, subiacebat. Vbi cum angustam admodum domunculam inuenisset, totum triennium in ea inelusus permansit: & cum virtutis opes augere semper cõtenderet, Moyses & Elia diuinorum virorum exemplo, quadraginta dies ieiunare decreuit. Quare Bassus, qui ea tempestate oppidorum presbyteris præfectus, multa loca circuibat, rogat, vt nulla re intra domunculam relicta, fores ipsas cæmentis obstrueret. Qui rei difficultate proposita, ab huiusmodi incepto deterrebat, violentamque sibi mortem consciscere quenquam, non esse virtutem, sed vitium & primum & maximum, admonebat. His acceptis vir Dei, Depone, inquit, o pater hæc decem panes & aquæ lagenam. nam si corpus cibi indigens sensero, sumam illum. Rectè, inquit ille. Mox panes & aqua deposita, fores obstruxit, vt iusserat. Post quadraginta dies reuersus Bassus, dirutis foribus ingreditur, panumque numerum & aquæ lagenam ita, vt reliquerat certè, at illum exanimem atque mutum & immobilem inuenit. Quare accepta spongia labra illius primum madefacit, mox diuinorum mysteriorum symbola imposuit: quibus ille refectus, surrexit, ac cibi aliquantulum sumpsit, lactucas scilicet, cicoria, aliaque huiusmodi: quas dentibus non admodum confectas, dimittebat in stomachum. Quam rem admiratus Bassus, in proprium gregem se recepit, magnumque hoc miraculum suis enarrauit, quos plusquam ducentos habebat: illos tamen neque iumentum, neque molas possidere, neque allatas pecunias accipere, neque monasterij foribus aut ad res necessarias parandas, aut ad amicos inuisendos egredi, sed intus manere, & id tantum, quod spiritus sancti gratia sibi missum fuisset, accipere volebat. Quas sanè leges vsque ad hanc tempestatem eius sectatores obseruant: & quanuis eorum numerus iam auctus sit, illis tamen minimè derogant.

Reuocatur ad monasterium.

Ieiunat sanctus totos 40. dies.

En vt olim etiam monachi perpetuo domum manferint.

Nunc ad magnum Simeonem reuertor. Ab illa igitur vsque ad hanc tempestatem, octo & viginti anni præterire, quorum vnoquoque, quadraginta dies ieiunus peregerat. Verum & tempus & imbecillitas, bonam laborum partem diminuere. Primis enim tem-

Quotannis ieiunat dies 40.

poribus stans psallere consueverat, mox cum propter inedia[m] attenuatum corpus stare amplius non posset, diuinum officium sedens celebrabat: deinde absumpto penitus, extrinsecusque corporis robore, humi semimortuus iacebat. Cum vero supra columnam esset, descendere quidem nolebat: sed, ut stare posset, aliam machinatus est artem. nam trabe columnae alligata, illi funibus annexus, quadraginta dies exegit: tandem fauente spiritus sancti gratia, ne trabis quidem usus est adminiculo, sed suis fretus viribus, quadraginta dies ieiunus stetit.

Meletius
episcopus
Antioche-
nus.

Triennio igitur, ut dicebam, in domuncula illa commoratus, postremo diuulgatum hunc verticem ascendit. ibique se pro quodam constructo, parataque catena quadam ferrea viginti cubitorum longitudinis, alterum eius caput lapidi cuidam maximo affixit, alterum vero dextro pedi adnexuit ita, ut ne volens quidem extra fines illos abire posset: sed intra illos permanens, caelum & quae supra caelum sunt, assidue contemplari cogere[re]tur. Ferrea enim vincula mentem ipsam, quin officio suo fungeretur, prohibere neque quibant. Cum vero Meletius, qui tunc Antiochenae regioni praefectus erat, vir sane magna sapientia praeditus, superuacaneum esse ferrum illud dixisset: rationalia siquidem mentis vincula corpus ipsum optime cohibere poterant: eius admonitionibus obsecutus, fabrum vocari, ac vincula illa dissolui iussit. Et quoniam pellem quaedam hirsuta tibiae alligata erat, ne ferri rigor illam mordere posset, soluto vinculo, ipsam etiam pellem discerpi ac proijci opus fuit. In qua plusquam viginti cimices, qui in ea nidificauerant, inuenisse dicebant, nec Magnus Meletius negabat.

Multi ad S.
Simonem
confluunt.

Haec sane inferui, ut ex hac etiam re magnam viri patientiam ostenderem: cum enim pellem ipsam manibus confricare, & illos conficere posset, eorum tamen morsus ferre malebat: nempe, ut ex paruis ad maiora certamina assuesceret. Cum igitur fama eius regiones illas peruagaretur, omnes ad illum undique confluebant, non vicini tantum, sed qui maxime distabant, alijque languida corpora adferebant, alij aegrotis salutem petebant, alij vero patres fieri rogabant, & quod a natura accipere beneficium nequibant, eius precibus posse se impetrare credebant. quibus sane rebus impetratis, mox se domum alacres recipiebant: ubi acceptos fructus ostendentes, multo plures ad virum sanctum dimittebant. Quare hominum pelagus undique aduentatum, & more fluminum confluentium, apud illum videre est. non enim nostrates tantum, sed & Ismaelitarum, & Persarum, & horum finitimi Armenij, & Iberi, & Homeritarum, & interiores etiam populi conueniunt. multi etiam illorum, qui vltimam Hesperiam incolunt, videlicet Hispani, Britanni, & Galli, qui in medio horum sunt: nam de Italia dicere superuacaneum est. Ita enim virum hunc celebrem apud Romanos esse dicunt, ut pro omnibus officinarum vestibulis paruulae huius imagines collocatae sint: quippe sui custodiam ac tutelam in illis esse credunt.

Nota de
imaginib.
Habet haec
in 7. Syno-
do, Actio-
ne 4.

Stat in co-
lumna.

Cum autem immensa hominum multitudo ad illum confluerent, omnesque tangere illum, & benedictionem accipere contenderent, ut vanum illum honorem assiduamque molestiam effugeret, super columna illa stare decreuit. Quae sane primum sex, mox duodecim, deinde viginti, nunc demum sex & triginta cubitorum longitudinis est. Quod sane, meo iudicio, non absque diuina providentia factum est. Quamobrem eos, qui facta aliorum carere delectantur, rogo, ut linguam compescant, & desinant maledicere, animaduertantque potius, quod saepe Dominus, ut segniores ad virtutem excitaret, huiusmodi technas excogitauit. Nam & Esaiam nudum, & Hieremiam zona lumbos praecinctum incredulis vaticinari, interdum etiam veteres ligneos ac ferreos ceruici imponere iussit. Osee etiam meretricem uxorem ducere, eandemque malam & adulteram diligere voluit. Ezechielem quoque in latus dexterum, quadraginta: in sinistrum vero, centum & quinquaginta dies recumbere: rursus carceris murum pertundere, ac fugere, & cum fugisset, reuerti, ac seipsum in seruitutem tradere: iterum autem ensam acutere, eodemque acuto caput radere, crinesque quadrifariam hinc & hinc incidere praecipit. Et, ne cuncta percurrat, haec certe omnia rerum omnium creatoris imperio facta sunt: ut eos, qui neque legibus obtemperabant, neque prophetas audire volebant, hoc nouo spectaculo ad eorum verba audienda cogere[re]t. Quis enim non perterreat, si virum sanctum ac diuinum, nudum incedentem videat? Quis autem eius rei causam scire non optet? Quis non percontetur, quamobrem propheta meretricem uxorem habere sustineat? Quemadmodum igitur rerum omnium Dominus ad communem multorum

Osee 3.
Ezech. 4.
Ezech. 12.
Ezech. 5.

vtili-

utilitatem vnumquodq; eorum fieri iussit, sic etiam vt desideres populos ad salutem excitaret atque alliceret, nouum hoc spectaculi genus edidit, vt homines illius nouitate moti conuenirent, ac proinde verbum Dei audirent, & salui fierent. Et quemadmodum illi, qui in homines imperium habent, per aliquod temporis spatium no uas aliquas numismatibus imagines sculpunt, leonū videlicet, aut stellarū, aut angelorum, vt aurum illud no uo impressum caractere, preciosius esse ostendant: sic etiam ille rerū omnium imperator hoc vitæ genus, quasi nouum charactere proponens, omnium non fidelium tantum, sed infidelium etiam linguas, ad illius laudes decantandas excitat & inflammat.

Quod autem hoc verum sit, non verba, sed res ipsa indicat: Infinitum enim Ismaëli- Simeon multis adfert verum lumen.
tarum numerum, in impietatis tenebris errantem, stans ille super columnam illuminauit. Illustis enim lucerna hæc tanquam super candelabrum posita, vt sol quidam in omnes orbis partes radios emittit. Videre itaque est, Hiberos, Armenos, ac Persas ad illum confluentes, baptizari. Ismaëlitæ verò turmatim veniunt, patriumque detestantes errorem & idola, viri sancti commercio, à rebus Veneris, quarum causa se in idolorum seruitutem redegerant, abstinent, legibusq; à sacro illo ore acceptis, patriisque ritibus abdicatis, non asinorum agrestium, camelorumque carnibus vescuntur amplius, sed diuinis mysterijs fruuntur.

Horum spectator ego ipse fui sanè, & patriam impietate detestantes, euangelicamq; doctrinam probantes audiui, nec sine maximo meo periculo. nam cum vir sanctus iussisset, vt à me sacerdotalem benedictionem illis profuturam acciperet, impetum in me barbarico more facientes, alij à fronte, alij à tergo, alij verò à latere distrahebant, alij verò super alios conscendentes, manusq; protendentes, vel barbani vellebant, vel vestem discerpebant: ac me illi profecto necassent, nisi vir sanctus alta voce omnes à me abegisset. Tales irrisa illa à multis columna fructus ferebat, taleque diuinitatis lumen in cæcis barbarorum mentibus infundebat.

Illud etiam, quod ab huiusmodi barbaris factum est, addam: Duæ illorum tribus erant, quarum altera virum sanctum rogabat, vt eius tribuno suam benedictionem mitteret, altera verò refragabatur, dicebatque non illi opus esse benedictione, qui iniquus esset & impius, sed suo potius tribuno, qui vir bonus esset ac iustus. Cum de hac re diutius contendissent, tandem me suadente desistere velle videbantur, dicebam enim, quod vtrique benedicturus erat. Illi rursus insurgentes, iniquum esse aiebant illum benedictione impartiri, alij verò de altero tantundem dicebant, donec vir sanctus comminatus vtrisque, canesque illos appellans, litem diremit. Hæc adscripsi, vt veram illorum fidem ostenderem: non enim tanta altercatione insaniuissent, nisi magnam vim viri sancti benedictionem habere credidissent.

Alias etiam stupendum sanè miraculum vidi. Ingressus enim quidam Saracenorum tribunus, rogabat, vt cuidam ex suis opem ferret, cuius corporis membra in itinere soluta erant. in quem sanè morbum apud Callinicum (erat autem hoc præsidium quoddam) incidisse dicebat. Vir sanctus, cum illum in medium afferri iussisset, imperat, vt Maiorum suorum impietatem detestetur. Cum his dictis obtemperasset, rogatus an patri, & vnigenito filio, ac spiritui sancto crederet, ait se credere: si credis, inquit, surge. Qui cum surrexisset, iussit vt tribunum illum, virum sanè maxime corpulentum, sublatum humeris vsque ad tentorium ferret: qui subiens onus, cõfestim abstulit quod iussus erat. Quo sanè miraculo spectatores stupefacti, Deum laudabāt. Hoc autem iusserat illi Domini exemplo, qui paralytico, vt grabatum tolleret, imperauerat. Nec aliquis imitationes has tyrannidem esse dicat. Ille enim dixit: Qui credit in me, opera quæ ego facio, & ipse faciet. Cui sanè promissioni satisfieri ab illo vidimus. quauis enim nusquam inueniatur, Domini vmbra aliquod fecisse miraculum, vmbra tamen magni Petri, & mor- Curat paralyti disciolutum.
tes abegit, & morbos depulit, & demones fugauit. Verum non dubium est, quin Dominus, qui per seruos suos huiusmodi fecit miracula tunc, & nunc etiam per diuum Simeonem Petri cognominem, infinita faciat.

Equidem non solum eius miraculorum spectator, sed vaticiniorum etiam auditor fui. Siccitatem enim, atque illum sterilem annum, & quæ post eum secuta sunt, famem & pestem, duobus annis antè prædixerat, cum se virgam, magna minitantem hominibus flagella, vidisse dicebat. Alias etiam vermium illorum, quos bruchos appellant, magnam futuram copiam, non multum tamen illaturam detrimenti, significauit: eiusdem Immensa bruchorum copia
L 2 enim

enim dexteræ, à qua calamitas proficiscebatur, benignitas præsidio nobis futura erat. Post triginta dies tanta illorum vis exorta est, vt quasi nubes solis radios offuscaret. Fru- ges tamen illas, quæ ad iumentorum victum pertinent, radicibus extirpârunt: quæ verò ad hominum, in ta- ctas reliquere. Mihi etiam, quem quidam bello laceſſebat, post quindecim dies pacem futuram prædixit: quod sanè verum fuisse comperij. Alia huiusmodi multa sciens prudensque gratia breuitatis omitto. nam ex his quæ dicta sunt, spiritus sancti gratia, qua pollebat, satis superque intelligi potest.

Oleum be-
nedictum à
sancto vi-
ro, quanti
fecerint
Persæ.

Huius etiam gloria maximè apud Persarum Regem viguit. Cùm enim legati, qui à nobis ad Regem ipsum profecti erant, de hoc viro mentionem fecissent, satis humanè, quanam esset vita hominis, & qualia miracula, interrogasse fertur. Dicitur etiam ei- us vxor oleum ab eo benedictum petijſſe, ac veluti preciosissimum munus domum re- portasse. Omnes etiam Regis ministri, huius fama moti, quantum multis à suis Magis contra ipsum sycophantias accepissent, rem tamen diligenter perſcrutati, virum hunc plusquam humanum esse dicebant. Cætera verò Persarum turba, ad regis ministros & cohortes confugiens, pecuniam dabat, vt oleum à viro sancto benedictum sibi impe- trarent. Ismaëlitæ etiam Regina, cùm sterilis esset, & parere cuperet, viros quos- dam dignitate præditos misit, per quos matrem se fieri rogabat: qua gratia impetrata, accepto Regio puero, ad diuinum senem properat. sed quoniam mulieribus aditus præ- clusus erat, misso ad illum infantulo, vt eius benedictionem acciperet, hæc verba suo nomine ferri ad illum iussit: Hic fructus tuus est. ego enim multis cum lachrymis tuæ benedictionis semen cœcepi, tu verò fecisti, vt semen illud fructus esset: illi enim imbrem diuinæ gratiæ tuis precibus impetrasti.

Eximia ei-
patientia.

Sed quousque Atlantici maris profunditatem metiri contendo, cùm ea, quæ ab illo quotidie geruntur, numerum omnem excedant? Equidem præ cæteris eius animi doti- bus, patientia potissimum mihi admiranda videtur. nocte enim ac die stans spectatur ab omnibus. foribus enim hoc tempore, ac magna murorum parte sublata, nouo atque admirabili omnium spectaculo expositus est. Modò enim stans, modò verò humi pro- stratus, Deum adorat. Multi etiam adstantium eius inclinationes enumerant: semel autem meorum quidam mille ducentis quadragintaquatuor enumeratis defessus, tan- dem numerare amplius desijt. dum autem inflectitur, frontem pedum tenus applicat, quippe, cùm semel tantum in hebdomada cibum, & hunc exiguum, capiat, dorsum fa- cile incuruari potest. Fertur etiam, quòd continuè stando, pedum eius alter vlcus con- traxit, ex quo multa sanies assidue scateret videtur. Verum nihil horum ab instituto deterret: sed æquissimo animo fert quæcunque sibi, & sponte sua, & se inuito obtin- gunt. omnia enim inuicta patientia vincit.

Admiranda
abſtinentia.

* ab Arabe-
ne

Hoc sanè vlcus olim ostendere cuidam coactus est, hac de causa: Venerat quidam * à Rhamene vrbe vir sanè egregius, & ad Christi ministerium assumptus: qui cùm montis illius verticem ascendisset, Dic mihi, inquit, per illam queſo veritatem, quæ humanum genus ad se conuertit, es ne homo, an incorporea natura? Quam sanè interrogationem cùm adstantes moleſtè ferrèt, iuſſo omnibus silentio, Cur me interrogas ait? Quoniam, inquit, vna omnium voce audio te, quod sanè proprium hominis est, neque comedere, neque dormire: quòd si verum est, miror certè vnde viuas. Scalam columnæ primùm admouere illum, mox ascendere, ac manibus explorare iubet. Qui dextera per interio- res cilicij partes iniecta, nò pedes tantum, sed molestissimum vlcus illud palpabat. quo inuento, illius magnitudine stupefactus, auditoque quòd cibum etiam quandoquæ su- meret, descendit illinc, & cùm me conuenisset, omnia narrauit.

Tota nocte
stat subla-
tis in cælum
manibus.

* reficiat

In publicis autem solennitatibus aliud patientiæ specimen præ se tulit. nam ab oc- casu ad ortum solis, sublatis ad cælum manibus, totam noctem stetit, neque somno vi- ctus, neque labore defessus. Tanta autem rerum gestarum miraculorumque numero splendens, adeò modestus est, vt omnium hominum se infirmum atque postremum ex- istimet. Præter modestiam verò, ita facilis, affabilis, & humanus est, vt ad cuiuslibet siue artificis, siue mendici, siue rustici, interrogata respondeat. Doctrinæ etiam munere Dei benignitate donatus est: ita vt bis in die turbas hominum docens, aures eorum, verbo- rum venustate spiritalique scientia demulceat pariter ac * reficiat: horteturque illos, vt cælum tantum spectent, ad illud contendant, terrena despiciant, promissa regna cæ- lestia complectantur, & quæ futura sunt, sperent.

Est

Est etiam illum iudicia exercentem, æquasq; sententias proferentem, videre: quibus rebus post nonam horam operam dat, post quam adstantes primum docet, mox quorundam auditis petitionibus, illis subuenit, deinceps lites dirimit. Circa solis occasum recipit se ad diuina colloquia. Et licet his alijsque huiusmodi negocijs impediatur, ecclesiarum tamen curam non omittit: sed modò Græcorum impietatem expugnat, modò Iudæorum debellat ad audaciam, interdum hæreticorum acies fundit, nunc de negocijs omnibus Regem certiolem facit, nunc magistratus ad zelum Dei excitat, illosq; hortatur, vt magis quàm pastores ipsi, de Ecclesia Dei solliciti sint.

Hæc scripsi, vt omnium virtutum eius minimam partem ostenderem. omnia enim, quæ de eo narrantur, quis complectatur vnquam? neq; ego me complexurum sanè, sed paucis tantum enarratis, totius eius sapientiæ quasi characterem ostendere sum pollicitus. Scribent autè alij, vt par est, his multo plura, & si vir hic sanctus vixerit adhuc, maiora fortasè miracula adijcient. Equidem illum, cum commune totius orbis, Christianarq; pietatis sit ornamentum, proprijs precibus adiutum, in huiusmodi laboribus perseverare, eiusque vitam euangelicæ legi consentaneam esse & opto, & obsecro.

HACTENVS HABETVR IN VERSIONE LATINA ALBERICI LONGI: PORRO IN EDITIONE *Gentiani Herueti ea quæ sequuntur, adiecta sunt: incertum, vtrum à Theodoro, an ab alio quopiam.*

VM post hæc autem diu vixisset, & multis miraculis, & laboribus, ardoreque solis, & hyberna glacie, & vehementibus ventorum insultibus, & humanæ naturæ imbecillitate, solus ex omnibus, quæ vnquam fuerunt, mansisset inexpugnabilis: postquam eum deinceps oportuit esse cum Christo, & immensorum certaminum coronas accipere, quod homo quidem esset, morte confirmavit ijs, qui non credebant: mansit autem etiam post mortem immobilis: & in cælum quidem anima peruenerat, corpus autem ne sic quidem cadere sustinuit: sed rectum stetit in loco certaminum, tanquam inuictus athleta, nulla parte membrorum volens terram tangere. Sic Christi athletis manet etiam post mortem cum eis simul versans victoria. Varriorum certè morborum curationes, & miracula, & diuinarum virtus operationum, sic ut quando erat superstes, ita nunc quoque fiunt: nò solum apud loculos sanctarum reliquiarum, sed etiam apud summam eius virtutis & diurnæ decertationis monumentum: magnam, inquam, illam & celebratam columnam huius iusti & laudibus celebrandi Simeonis: cuius sanctis intercessionibus cupio, vt ego adiutus in his sanctis perseverem laboribus, Deumque precor, qui est communis ornatus, est splendor pietatis & veræ religionis, vt & mea vita corrigatur, & ad euangelicam vitæ formam dirigatur.

Perfoluit naturæ debitum S. Simeon.

Miracula post obitum.

HAEC EX THEODORETO DESCRIPSIMVS, QUIBUS NVNC EA SVBIECIMVS IN HONOREM *tam eximij viri, quæ Euagrius Scholasticus Epiphanensis habet Ecclesiasticæ Historiæ lib. 1. cap. 13. & 14.*

Idem temporibus (putà, sub Theodosio iuniore Imperatore) floruit, inque magna gloria fuit Simeones, vir & insignis pietatis, & memoriæ percelebris. Hic primus stationem in columna instituit, domiciliumque in ea, cuius mensura vix duos continebat cubitos, construxit. Per idem tempus Dominus Antiochenum procurauit episcopatum: qui vbi venit ad Simeonem, mansionem & rationem viuendi admiratus, ea quæ apud illum secretiora erant, cognoscere valde cupiebat. Ambo igitur simul ingrediuntur, & puro Christi corpore consecrato, vitalem inter se mutuo participant communionem. Iste Simeones vitam cælestium

Lib. 1. Ecclesiasticæ hist. cap. 13.

Domnus Antiochenus episcopus.